

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ (Μρκ. η' 34-θ' 1)
11 Μαρτίου**

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως σήμερα, προσκυνοῦμε τὸν Τίμιο Σταυρό, ἐπάνω στὸν ὁποῖο καρφώθηκε ὁ Κύριος γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ὁ Σταυρὸς ὅμως δὲν μᾶς ὑπενθυμίζει μόνο πόσο μᾶς ἀγάπησε ὁ Θεός,· μᾶς ὑπενθυμίζει καὶ ποιὰ εἴναι ἡ ἀληθινὴ χριστιανικὴ ζωή, ποιὰ εἴναι ἡ σταυρικὴ ζωή, ποὺ καλεῖται νὰ ζήσει κάθε συνειδητὸς πιστός, γιὰ νὰ σωθεῖ. Γι' αὐτὸ θὰ ἀναφερθοῦμε στὴ συνέχεια στὰ βασικὰ γνωρίσματά της, αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει ὁ Κύριος στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, καὶ στὸ πῶς θὰ κατορθώσουμε νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ τοῦ σταυροῦ.

Πρῶτο γνώρισμα τῆς σταυρικῆς ζωῆς εἴναι τὸ ἕδιο τὸ προσκλητήριο τοῦ Κυρίου: « Ὄστις θέλει ὁπίσω μου ἀκολουθεῖν... ». Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ μὲ ἀκολουθεῖ ὡς μαθητής μου... τί πρέπει νὰ κάνει; «Ἀπαρνησάσθω ἔαυτόν», λέει πρῶτα-πρῶτα ὁ Κύριος.

Ἄς ἀρνηθεῖ τὸν ἔαυτό του. Νὰ λησμονήσει τὸ κακὸ παρελθόν του καὶ νὰ ἀρνηθεῖ τὸ ἀντίθετο πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλημά του. Ἡ σταυρικὴ ζωὴ εἴναι ζωὴ αὐταπαρνήσεως, ζωὴ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς ἀμαρτίας. Καὶ κατόπιν συμπληρώνει «Καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ».. ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθεῖ, ὄφείλει νὰ σηκώσει τὸν σταυρό του. Σήμερα ὅταν λέμε «σηκώνω τὸν σταυρό μου», ἐννοοῦμε «κάνω ὑπομονὴ στὶς θλίψεις μου». Στὸ συγκεκριμένο χωρίο ὅμως ἡ σημασία εἴναι διαφορετική. Ὅταν τὰ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Κύριος, ὁ σταυρὸς δὲν εἶχε ἔξαγιασθεῖ ἀκόμη ἀπὸ τὴ θυσία Του. Ὅταν τὸ μέσο τῆς πιὸ σκληρῆς θανατικῆς πουνῆς. Τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «σταυρὸς» τότε γιὰ αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ σήμερα γιὰ ἄλλους προκαλοῦσε φρίκη.

Ἡ φράση λοιπὸν αὐτὴ σημαίνει «νὰ ἀναλάβει καθένας τὸν σταυρὸ πάνω στὸν ὁποῖο θὰ τὸν καρφώσουν, σὰν νὰ ἔλεγε ὁ Κύριος: «νὰ πάρει τὸ ξίφος μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν». Συνεπῶς τὸ «ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» δηλώνει τὸν βαθμὸ τῆς αὐταπαρνήσεως ποὺ ζητεῖ ὁ Κύριος,· δηλαδὴ νὰ Τὸν ἀκολουθοῦμε μὲ ἀπόφαση θανάτου, ὡς μελλοθάνατοι, προκειμένου νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ θέλημά Του.

Συνεπῶς ὁ Χριστιανὸς ποὺ εἰλικρινὰ θέλει νὰ ζήσει τὴ χριστιανικὴ ζωὴ παίρνει μιὰ ἀπόφαση. Στὴ ζωὴ μου δὲν κάνω πλέον αὐτὸ ποὺ θέλω ἐγώ, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ θέλει ὁ Θεός. Θὰ κάνω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅ,τι κι ἀν μοῦ κοστίσει, διότι ὁ ἐσταυρωμένος βίος εἴναι ὁ βίος

τῆς τελείας ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τῆς τελείας αὐταπαρνήσεως, τῆς ἄκρας ταπεινώσεως.

Θαυμάζουμε ἀσφαλῶς τὸ πολίτευμα τοῦ σταυροῦ, ὅπως τὸ βλέπουμε μάλιστα στοὺς βίους τῶν Ἅγίων μᾶς συγκινεῖ, ἀλλὰ καὶ μᾶς φοβίζει. Βλέπουμε τὸν ἐαυτό μας πολὺ ἀδύναμο. Τί μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει, ὥστε νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ τοῦ σταυροῦ;

Ο ἕδιος ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου θὰ μᾶς ἐνισχύσει, ὥστε νὰ νικήσουμε τὸν κακὸ ἐαυτό μας. Νὰ προσκυνοῦμε τὸν Σταυρό, νὰ φορᾶμε Σταυρό, νὰ κάνουμε συχνὰ καὶ μὲ εὐλάβεια τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Θὰ ζήσουμε τὴ σταυρικὴ ζωὴ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ.

Οἱ ἄγιοι θεοφώτιστοι Πατέρες, οἱ τόσο αὐστηροὶ στὴν προσωπική τους ἄσκηση, ὄμιλοῦν μὲ πολλὴ συμπάθεια καὶ κατανόηση στὴν ἀδυναμία τοῦ πιστοῦ. Ὁ ἄγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς σὲ μιὰ ὄμιλία του, ποὺ ἐκφώνησε σὰν σήμερα, Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, μᾶς διδάσκει: «Σᾶς μίλησα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ σταυροῦ. Κανεὶς ἀς μὴν ἀπελπιστεῖ ἢ ἀς μὴ δυσφορήσει μὲ ὅσα ἄκουσε. Ἀλλ' ἀφοῦ μάθει πόσα ὀφείλει στὸ Δεσπότη, ἀς Τοῦ προσφέρει ὅ, τι μπορεῖ μὲ μετριοφροσύνη, ἢ ὀποία θὰ ἀναπληρώσει τὸ ὑστέρημά του».

Δηλαδὴ ἀνάλογα μὲ τὶς μικρές μας δυνάμεις νὰ καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια, νὰ δείχνουμε κάθε φιλοτιμία καὶ ἐπιμέλεια γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Νὰ προσφέρουμε στὸν Κύριο μας ὅ, τι περισσότερο μποροῦμε. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀγωνιστοῦμε τόσο ἔντονα ὅσο οἱ Ἅγιοι; Μποροῦμε ὅμως νὰ ἀγωνιστοῦμε νὰ καλλιεργήσουμε τὸ ἕδιο φρόνημα ἀπολύτως ἀσυμβίβαστοι μὲ τὴν ἀμαρτία. Ο Θεὸς καὶ ἐκείνους θὰ στεφανώσει καὶ ἐμᾶς θὰ ἐλεήσει.

Ο Τίμιος Σταυρός, ποὺ ὑψώνει σήμερα ἡ Ἑκκλησία μας, δὲν εἶναι μόνο σύμβολο αὐταπαρνήσεως, ἀλλὰ καὶ σύμβολο νίκης καὶ πηγὴ Χάριτος καὶ δυνάμεως. Ἄς μὴ στεκόμαστε μόνο στὴν κακοπάθεια ποὺ δηλώνει. Κυρίως ἀς ἀναλογιζόμαστε ὅτι προσκυνῶντας τὸν Σταυρὸ καὶ συσταυρούμενοι καθημερινὰ μὲ τὸν Χριστό, λαμβάνουμε πολλὴ τὴ Χάρη του, καταισχύνουμε τοὺς δαίμονες, κερδίζουμε τὴν αἰωνιότητα. Ο δρόμος πρὸς τὸν Γολγοθᾶ εἶναι ὁ μόνος δρόμος πρὸς τὴν Ανάσταση.

Νὰ εὐχηθοῦμε νὰ ζήσουμε τὴ σταυρικὴ ζωὴ μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη συνέπεια, ὥστε νὰ γευθοῦμε καὶ τὴν ἀνέκφραστη χαρὰ τῆς Αναστάσεως. Ἀμήν.

[dkpdf-button]